

van bloeddorst duidelijk vonkelende oogen en het bliksemende staal over den verwarden hoop van worstelende gestalten. Een paar seconden slechts van gillend krijgsgeschreeuw, van doodskreten en vloeken, gewerschoten en wild voetgetrappel — daarop eenige dofdreunende ploffen in de donkere zee — en alles is stil, het drama is afgespeeld.

Het diepe zwijgen, dat op het ontzettende rumoer gevolgd was, had reeds eenige minuten geduurd, toen wij nog altijd — hijgend en ontdaan, maar kampbereid, als verwachtten wij een nieuwen aanval — op de plek stonden waar wij ons toevallig bevonden. Eerst de ongeregelde bewegingen van de, zonder stuur rondzwalkende boot, brachten ons weer tot ons zelve.

Er moest een besluit genomen worden, daar er, na het verlies van ons anker, aan een terugkeeren op onzen post niet te denken viel, bovendien hadden wij verscheidene gekwetsten, wier toestand spoedige hulp vereischte. Juist, had ik de vereischte bevelen gegeven om zeil bij te zetten en koers te nemen op de naastbijzijnde blokkade stoomer, toen alles voor mijne oogen begon rond te draaien en ik, met het duistere besef van gewond te zijn, neerzonk en mijne bezinning verloor.

Op eene lange bewusteloosheid, was eene diepe versterkende slaap gevolgd, uit welke ik allengs ontwaakte. Onder mij sidderde het weer met regelmatige dreuning en het nog trage begrip, voorgelicht door dit bekende geluid, worstelde zich door de nevelen heen tot een gedeeltelijk besef van de werkelijkheid. Langzamerhand doordrong mij bij het gedruisch der machine, een heerlijk gevoel van rust en veiligheid, gepaard aan zalige verwachtingen van lang ontbeerde genietingen en met gesloten oogleden bleef ik in een toestand tusschen waken en droomen behagelijk liggen luisteren naar het geluid, waarvan elke dreuning mij nader en nader tot de verwezenlijking mijner wenschen bracht.

Maar het terugkeerende bewustzijn sprak ook van verhinderingen en teleurstellingen; eene sombere schaduw overtoog eensklaps de lachende toekomstbeelden en met een plotseligen schrik ging mij het denkbeeld door de ziel, dat ik immers volstrekt niet wist waar ik mij eigenlijk bevond, dat ik evengoed weer aan boord van het oorlogschip, weer aan 't blokkeeren kon zijn.

Met een kloppend hart waagde ik het, de oogen te openen, doch slechts weinig, als op een kiertje en in mijn verblijf rond te gluren.

Het was een passagierskajuit van een mailboot.

Een zucht van verlichting en voldoening ontsnapte mij en toch durfde ik de oogen nog niet geheel te openen uit vrees dat een scherper toezien den schoonen droom weer zou doen verdwijnen.

Alsof zij slechts op deze gelegenheid gewacht hadden, zoo duidelijk en klaar verschenen nu eensklaps allerlei beelden en gestalten uit de laatste dagen op den donkeren achtergrond mijner geslotene oogleden. Half twijfelend en half begrijpend, half ongeloovig en half overtuigd zag ik de bonte rei visioenen